

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 02 noiembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, declarat de inculpatul

Doloșcan Iurie Ilie, născut la 03 iulie 1962, originar și domiciliat s. Chetrosu, r-nul Anenii Noi

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.03.2015 - 02.11.2016;

Instanța de apel: 18.11.2016 - 24.01.2017;

Instanța de recurs: 29.03. - 31.05.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 02 noiembrie 2016, Doloșcan Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice și administrative pe termen de 5 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că Doloșcan Iurie, activând în calitate de șef adjunct al Penitenciarului nr. 9, Pruncul al Departamentului Instituțiilor Penitenciare al Ministerului Justiției în temeiul ordinului nr. 421 din 13 mai 2012 al Ministrului Justiției, fiind, în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (2) Cod penal, persoană publică, contrar obligațiilor și interdicțiilor impuse de funcția deținută, ignorând prevederile art. 22 al Legii nr. 1036-XIII din 17 decembrie 1996 „Cu privire la sistemul penitenciar”, care stabilește că colaboratorul sistemului penitenciar este obligat să întreprindă toate măsurile posibile pentru prevenirea și curmarea infracțiunilor în instituțiile penitenciare și pe teritoriile aferente, precum și pentru reținerea persoanelor care au săvârșit infracțiuni, contrar prevederilor art. 22 alin. (1) lit. a), b), d), f), g) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 „Cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public”, conform cărora funcționarul public este obligat să respecte Constituția

R. Moldova, legislația în vigoare, să respecte cu strictețe drepturile și libertățile cetățenilor, să îndeplinească cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu, să respecte normele de conduită profesională prevăzută de lege, să respecte regulamentul intern, contrar prevederilor art. 7 alin. (2) din Legea nr. 25 din 22 februarie 2008 privind codul de conduită a funcționarului public care stabilește că funcționarul public are obligația să se abțină de la orice act sau faptă care poate prejudicia imaginea, prestigiul sau interesele legale ale autorității publice, a săvârșit depășirea atribuțiilor de serviciu în următoarele circumstanțe.

Prin decizia Comisiei penitenciarului nr. 9 din 15 februarie 2012, condamnatului Arend Thomas i-a fost permisă resocializarea, adică deplasarea pe teritoriul penitenciarului fără a fi escortat, decizie care nu permitea deplasarea fără escortă a deținutului în afara penitenciarului, ultimul fiind condamnat la 21 martie 2006 pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave, prevăzută de art. 195 alin. (2) Cod penal, ce își ispășea pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 11 ani 8 luni, în Penitenciarul de tip închis nr. 9, Pruncul.

Ulterior, Doloșcan Iurie, deținând funcția de șef adjunct al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, mun. Chișinău, contrar prevederilor art. 216 alin. (2) Cod de executare care stabilește imperativ că „este interzisă deplasarea fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului a condamnatului care a săvârșit infracțiune deosebit de gravă sau excepțional de gravă” și art. 251 alin. (5) Cod de executare care prevede că „în regim comun și în regim de resocializare, condamnații pot fi antrenați în munci în afara penitenciarului dacă dispun de dreptul de deplasare fără escortă sau însoțire, în condițiile prevăzute la art. 216”, fiind conștient de limitele atribuțiilor acordate lui prin lege, a emis și semnat permisul nr. 14, datat cu 26 mai 2012, (dată scrisă mecanic în blancheta permisului pentru anul 2013) prin care a acordat ilegal condamnatului Arend Thomas dreptul de a se deplasa în afara Penitenciarului nr. 9, Pruncul, fără escortă.

În consecință, prin fapta săvârșită de către șeful adjunct al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, Doloșcan Iurie a încălcat prevederile imperative ce reglementează condițiile de detenție a persoanelor condamnate, acesta permițând unei persoane condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave de a se deplasa fără escortă în afara instituției penitenciare pentru perioada 26 mai 2012-31 decembrie 2013, fiind afectate interesele publice, inclusiv prin diminuarea încrederii societății în autoritățile publice.

3. Inculpatul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În susținerea apelului, inculpatul a invocat, că nu este de acord cu concluzia instanței despre vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii incriminate, considerând că prima instanță și-a bazat concluzia pe presupuneri, probele enunțate în sentința atacată nu confirmă incontestabil culpabilitatea sa.

Procesele-verbale privind consemnarea măsurilor speciale de investigații, de cercetare la fața locului, de examinare a unor documente, de ridicare și de percheziție nu demonstrează vinovăția inculpatului, doar acordarea ilegală a

deținutului Arend Thomas a dreptului de a se deplasa în afara penitenciarului fără escortă.

Astfel, Doloșcan Iurie nu are atribuție la acordarea acestui deținut a dreptului ilegal de a se deplasa în afara penitenciarului fără escortă, or, deținutului Arend Tomas acest drept i-a fost acordat în perioada aprilie - mai 2012 și atunci inculpatul încă nu activa în cadrul Penitenciarului nr. 9, Pruncul în funcția de șef-adjunct.

Prin ordinul Ministrului Justiției nr. 421 inculpatul a fost reîncadrat la 13 septembrie 2012.

În virtutea obligațiilor de serviciu ce-i reveneau conform funcției atribuite, el a studiat toate dosarele personale ale deținuților ce se bucurau de dreptul deplasării în afara penitenciarului fără escortă, printre care era și Arend Thomas.

În dosarul personal a lui Arend Thomas era decizia semnată de către șeful penitenciarului Tonu Victor și coordonată cu conducerea Departamentului Instituțiilor Penitenciare.

Făcând trimitere la prevederile art. 216 Cod de executare, precum și la art. 235 al Statutului executării pedepsei de către condamnați, inculpatul a specificat, că deplasarea deținutului în afara penitenciarului fără escortă se acordă numai prin decizia șefului penitenciarului semnată de acesta și aprobată cu conducerea Departamentului Instituțiilor Penitenciare și în baza acestei decizii condamnatului i se eliberează un permis la care se atașează o fișă de control care se păstrează la punctul de control.

La data reîncadrării în funcția de șef adjunct al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, deținutul Arend Tomas deja se deplasa în afara penitenciarului în baza dispoziției cu eliberarea permisului respectiv, acesta dimineața ieșea pe la punctul de control, iar seara se întorcea, nu a avut atribuție la permisiunea aceasta, nefiind fost factor de decizie, or, astfel de împuterniciri avea numai șeful penitenciarului, după ce deținutul e trecut prin comisia penitenciarului.

La dosarul penal sunt anexate documentele ce confirmă acordarea dreptului de a se deplasa fără escortă lui Arend Thomas până la încadrarea sa în serviciu, și anume: extrasul din ordinul nr. 136 din 30 mai 2012 cu privire la angajarea lui Arend Thomas în calitate de expeditor la SRL „Trans-express-Group” începând cu 25 mai 2012, cererea lui Arend Thomas pe numele șefului penitenciarului Tonu Victor de a se deplasa fără escortă, procesul-verbal nr. 6 al comisiei de educație din 11 aprilie 2012, prin care s-a decis de a prezenta comisiei penitenciarului pentru a-i permite dreptul de deplasare fără escortă lui Arend Thomas, normele de conduită semnate de către Arend Thomas, prin care i-a fost permis deplasarea fără escortă din 31 mai 2012.

Inculpatul a susținut, că într-adevăr, în luna ianuarie 2013 el a semnat, în lipsa șefului penitenciarului, un permis lui Arend Thomas, atunci când la începutul anului condamnaților li s-au schimbat permisele, însă un permis sub. nr. 1, nu sub nr.14.

Cine mai apoi a adăugat cifra 4 și cine a efectuat cu mâna înscrisuri și anume cifra de tipar „3” cu cifra de mână „2”, nu știe.

Expertiza grafologică nu a putut stabili cine a falsificat aceste cifre, inculpatul a semnat permisul nr. 1 în ianuarie 2013, dar nu a depășit atribuțiile de serviciu,

deoarece nu inculpatul i-a acordat lui Arend Thomas dreptul de a se deplasa în afară penitenciarului fără escortă sau însoțire.

Permisul inculpatului nu a fost anexat la dosarul penal ca probă, iar conform procesului-verbal de examinare a documentelor din 12 decembrie 2013, este menționat permisul nr. 14 pe numele lui Arend Thomas, însă la dosar este anexat un alt permis, semnat de către Tonu Victor pentru anii 2013-2014, ca dovadă nu puteau figura două permise sub nr. 14, ce încă o dată demonstrează că permisul semnat de către inculpat în ianuarie 2013 a fost falsificat.

Ca argumentare că nu inculpatul i-a permis deplasarea lui Arend Thomas în afară penitenciarului servește și sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 30 iunie 2015 (*dosar penal nr.1-352/14*) prin care fostul șef al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, Tonu Victor a fost condamnat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale.

Prima instanță a statuat că Tonu Victor, activând în calitate de șef al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, ilegal i-a permis lui Arend Thomas deplasarea fără escortă în afară penitenciarului și la 26 mai 2012 a semnat permisul nr. 14, care îi permitea lui Arend Thomas deplasarea în afara penitenciarului.

La fel, prima instanță a menționat, că Tonu Victor a eliberat condamnatului Arend Thomas contrar prevederilor legale permisul nr. 14, care îi acorda dreptul de a se deplasa fără escortă, chiar dacă Codul de executare interzice expres acest fapt.

Astfel, prima instanță a reținut, că prin utilizarea intenționată a unor proceduri neprevăzute de conținutul art. 216 Cod de executare și art. 235 al Statutului executării pedepsei de către condamnați, Tonu Victor și-a depășit competențele funcționale, în rezultat la ce deținutul Arend Thomas a beneficiat de libertăți incompatibile cu statutul său.

Permisul nr. 14 nu a fost semnat de inculpat, dar de Tonu Victor, fapt inevitabil, mai mult, Tonu Victor nu a atacat sentința de condamnare, care a devenit definitivă, ce înseamnă că a recunoscut vinovăția și legalitatea sentinței.

Nevinovăția inculpatului Doloșcan Iurie se confirmă și prin declarația martorului Mihailenco Sergiu, colaborator al Direcției regim și securitate al Departamentului Instituțiilor Penitenciare, care în ședința de judecată a menționat, că în temeiul art. 216 Cod de executare, șeful penitenciarului întocmește o dispoziție scrisă privind acordarea dreptului de deplasare fără escortă, care este aprobată de către conducerea Departamentului Instituțiilor Penitenciare.

După aprobare de către Departamentului Instituțiilor Penitenciare, dispoziția cu dosarul personal se restituie penitenciarului.

Cunoaște că în perioada anilor 2012-2013, condamnatului Arend Thomas i-a fost acordat dreptul de a se deplasa fără escortă.

Conform regulilor stabilite, dispoziția scrisă și dosarul personal al deținutului obligatoriu se prezintă pentru coordonare.

În ședința de judecată martorul Enache Iurie a declarat, că activând în calitate de șef de gardă și escortă, cunoaște că Arend Thomas se deplasa în afara penitenciarului în baza unui permis semnat de către șeful penitenciarului Tonu Victor, martorul Holmacovschi Oleg, șef al serviciilor de pază și escortă în ședința de judecată a declarat, că baza legală pentru a permite deținutului ieșirea din

penitenciar este decizia semnată de șeful penitenciarului, aprobată de către directorul Departamentului Instituțiilor Penitenciare, personal a văzut decizia eliberată în privința lui Arend Thomas.

Martorul Cubceac Nadejda a declarat că activând în calitate de colaborator al serviciului special, personal a văzut decizia în temeiul căreia lui Arend Thomas i-a fost acordat dreptul de a se deplasa în afara penitenciarului fără escortă, care se păstra în partea a două a dosarului personal.

Martorul Cerevatov Ruslan a declarat că activând în calitate de șef-adjunct al serviciului regim și supraveghere cunoaște că permisul de a se deplasa în afara penitenciarului se acordă în baza dispoziției semnată de către șeful penitenciarului coordonată cu șeful Departamentului Instituțiilor Penitenciare, nu a eliberat permis fără dispoziția respectivă.

Martorul Guzun Ion a declarat că a activat în serviciul regim și supraveghere, acesta a perfectat permisul deținutului Arend Thomas, dar numai în baza deciziei respective.

Apelantul a considerat totodată, că Arend Thomas dispune de informație veridică, care are importanță semnificativă la stabilirea adevărului, privind acordarea lui a dreptului ilegal de a se deplasa în afară penitenciarului.

În final a menționat, că probele administrate de partea acuzării și examinate de prima instanță, în confirmarea vinovăției inculpatului Doloșcan Iurie în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal, sunt insuficiente, apreciate critic și greșit, bazate de presupuneri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, prima instanță în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la încadrarea juridică, vinovăția și condamnarea inculpatului Doloșcan Iurie în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice și administrative pe termen de 5 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii fiind suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 ani.

În acest sens, instanța de apel a conchis, că vinovăția inculpatului de depășire a atribuțiilor de serviciu se confirmă prin, declarațiile martorilor Mihailenco Sergiu (f.d. 112, vol. II), Enache Iurie (f.d. 110, vol. II), Holmacovschi Oleg (f.d. 111, vol. II), Gubceac Nadejda (f.d. 104, vol. II), Cerevato Ruslan (f.d. 107, vol. II), Gherman Serghei (f.d. 102, vol. II), Guzun Ion (f.d. 106, vol. II), Franc Ilarion (f.d. 109, vol. II); procesele-verbale privind consemnarea măsurilor speciale de investigații din 10, 12, 30 decembrie 2013 (f.d. 18, 21-22, 25-26, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10 decembrie 2013 (f.d. 40-41, vol. I); procesele-verbale de ridicare din 07, 13 februarie 2014, 10 decembrie 2014, 27 ianuarie 2015 (f.d. 51, 79, vol. I, 8, 15-16, vol. II); procesele-verbale de

examinare din 28 noiembrie 2013, 10, 12 decembrie 2013, 07, 13 februarie 2014 și 28 ianuarie 2015 (f.d. 52, 80, 92, vol. I, 9-11, 17-23, vol. II); procesul-verbal de percheziție din 10 decembrie 2013 (f.d. 98-99, 100, vol. I); raportul de expertiză nr. 225 din 28 august 2014 (f.d. 186-193, vol. I).

Argumentul inculpatului precum că acesta urmează să fie achitat deoarece pe parcursul procesului penal nu a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu, instanța de apel l-a apreciat critic, considerându-l ca o metodă de apărare.

La fel, instanța de apel a respins argumentul inculpatului precum că raportul de expertiză grafoscopică nr. 225 din 28 august 2014 nu este unul complet, deoarece acesta a fost întocmit conform prevederilor legale, s-a dat răspuns tuturor întrebărilor adresate de către organul de urmărire penală, a fost elucidat aspectul care prezenta semnificație pentru prezenta cauză penală, și anume, că Doloșcan Iurie a fost cel ce a executat cele două semnături plasate pe versul permisului nr. 14 de deplasare pe itinerarul Penitenciarului nr. 9, Pruncul, eliberat la 26 februarie 2012 pentru perioada 26 mai 2012-31 decembrie 2013, pe numele lui Arend Thomas Heinz, neexistând temei pentru a dispune o expertiză repetată sau a pune la dubii rezultatele concluziilor experților.

De către instanța de apel au fost respinse ca fiind declarative și formale alegațiile inculpatului privind faptul, că prima instanță și-a bazat concluzia pe presupuneri, or, ansamblul probator prezent la materialele cauzei demonstrează vinovăția lui Doloșcan Iurie în afara oricăror dubii.

Instanța de apel a reținut, că deținutul Arend Thomas a fost condamnat la 21 martie 2006 în baza art. 195 alin. (2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii pe termen de 11 ani 8 luni, cu executarea în Penitenciarul de tip închis nr. 9, Pruncul.

Prin decizia comisiei Penitenciarului nr. 9, Pruncul din 15 decembrie 2012, condamnatului Arend Thomas i-a fost permisă resocializarea, *adică deplasarea pe teritoriul penitenciarului fără a fi escortat, decizie care însă nu permite deplasarea fără escortă a deținutului în afara penitenciarului* (f.d. 61, vol. I).

În baza art. 216 alin. (2) Cod de executare „*este interzisă deplasarea fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului a condamnatului care a săvârșit infracțiune deosebit de gravă sau excepțional de gravă*”.

Potrivit art. 251 alin. (5) Cod de executare „*în regim comun și în regim de resocializare, condamnații pot fi antrenați în munci în afara penitenciarului dacă dispun de dreptul de deplasare fără escortă sau însoțire, în condițiile prevăzute la art. 216*”.

Instanța de apel a enunțat, că în cadrul cercetării judecătorești a fost demonstrat cert și obiectiv că Doloșcan Iurie, fiind conștient de limitele atribuțiilor acordate prin lege, a emis și semnat permisul nr. 14, prin care a acordat ilegal condamnatului Arend Thomas dreptul de a se deplasa în afara Penitenciarului nr. 9 Pruncul, fără escortă, deoarece deținutul Arend Thomas a fost condamnat la 21 martie 2006 în baza art. 195 alin. (2) Cod penal, pentru o infracțiune deosebit de gravă.

La fel, instanța de apel a menționat, că permisul nr. 14 de deplasare a deținutului, care reprezintă corp delict la dosar, reprezintă o filă de hârtie laminată cu consemnarea atât dactilografică, cât și de mână, pe numele lui Arend Thomas, locul de muncă funcția manager SRL „Sofi-Mobil” mun. Chișinău, strada neindicată, itinerarul deplasării Penitenciarul nr. 9, Pruncul, locul de muncă, timpul deplasării ora 06:30 până la ora 19:00 eliberat la 26 mai 2013, dactilografiat de asupra cu pix 2012, șef al Penitenciarului nr. 9 Pruncul, Tonu Victor, însă în dreptul mențiunii șef este trasată o linie și semnătura olografică, care potrivit raportului de expertiză din 2014 a stabilit că semnătura aparține lui Doloșcan Iurie.

Instanța de apel a reținut ca fiind demonstrat înafara oricăror dubii că Doloșcan Iurie, deținând funcția de șef adjunct al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, mun. Chișinău, contrar prevederilor art. art. 216 alin. (2), 251 alin. (5) Cod de executare, fiind conștient de limitele atribuțiilor acordate lui prin lege, a emis și semnat permisul nr. 14, datat cu 26 mai 2012, dată scrisă mecanic în blancheta permisului pentru anul 2013, prin care a acordat ilegal condamnatului Arend Thomas dreptul de a se deplasa în afara Penitenciarului nr. 9, Pruncul fără escortă.

Astfel, în opinia instanței de apel șeful adjunct al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, Doloșcan Iurie a încălcat prevederile imperative ce reglementează condițiile de detenție a persoanelor condamnate, acesta permițând unei persoane condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave de a se deplasa fără escortă în afara instituției penitenciare pentru perioada 26 mai 2012-31 decembrie 2013, precum și au fost afectate interesele publice, inclusiv prin diminuarea încrederii societății în autoritățile publice.

Argumentele inculpatului precum că nu are atribuție la acordarea deținutului Arend Thomas a dreptului ilegal de a se deplasa în afara penitenciarului fără escortă, instanța de apel le-a considerat lipsite de suport probatoriu, or, inculpatul a indicat că documentul de bază care permite deplasarea deținutului este decizia semnată de către șeful penitenciarului, însă la materialele cauzei penale nu se regăsește asemenea dispoziție, iar partea apărării nu a prezentat dispoziția motivată în formă scrisă a șefului penitenciarului, aprobată de către directorul general al Departamentului Instituțiilor Penitenciare, mai mult, această decizie nu se află anexată în dosarul personal al deținutului Arend Thomas.

Unicul martor, la care face trimitere partea apărării, Holmacovschi Oleg, confirmă existența ipotetică a unei astfel de decizii, însă din declarațiile celorlalți martori audiați: Mihailenco Sergiu, Enache Iurie, Gubceac Nadejda, Cerevato Ruslan, Gherman Serghei, Guzun Ion, Franc Ilarion, nu se confirmă că aceștia au văzut decizia prin care condamnatului Arend Thomas i se permitea deplasarea fără escortă în afara penitenciarului.

În același context, instanța de apel a reținut, că la cazul respectiv există două permisuri, care acordă același drept de deplasare a condamnatului Arend Thomas în diferite perioade de timp, iar permisul care a fost eliberat de către șeful penitenciarului Tonu Victor este anexat la cauza penală de învinuire a lui Tonu Victor, mai mult, la 30 iunie 2015 a fost pronunțată de către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău sentința pe dosarul penal nr. 1-352/16, prin care Tonu Victor a fost condamnat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, pentru

permisiunea deplasării lui Arend Thomas fără escortă în afara Penitenciarului nr. 9, Pruncul (f.d. 79-86, vol. II).

De asemenea, instanța de apel a constatat, că prin decizia comisiei Penitenciarului nr. 9, Pruncul din 15 februarie 2012, condamnatului Arend Thomas i-a fost permisă resocializarea, adică deplasarea pe teritoriul penitenciarului fără a fi escortat, *decizie care nu permitea deplasarea fără escortă a deținutului în afara penitenciarului*, ultimul fiind condamnat la 21 martie 2006 pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave, prevăzută de art. 195 alin. (2) Cod penal, ce își ispășea pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 11 ani 8 luni în penitenciarul de tip închis nr. 9 Pruncul.

În baza procesului-verbal nr. 2 al comisiei Penitenciarului nr. 9, Pruncul din 15 februarie 2012 (f.d. 54-63, vol. I), comisia a acceptat doar resocializarea, dar nu și deplasarea condamnatului Arend Thomas în afara penitenciarului fără escortă, or, dacă decizia invocată de către inculpat ar fi existat, aceasta ar fi fost ilegală, colaboratorii instituției penitenciare, ca și orice persoană cu funcție de răspundere, au obligația de a se abține de la executarea unei decizii ilegale.

Fiind audiat în calitate de inculpat, Doloșcan Iurie a indicat că fiind angajat în penitenciar, a susținut probe de cunoaștere a legislației.

Făcând referire la prevederile art. 123 Cod penal, instanța de apel a menționat, că în speță a fost demonstrat cu certitudine precum că Doloșcan Iurie la momentul eliberării permisului de deplasare lui Arend Thomas în afara penitenciarului, deținea funcția de șef-adjunct al Penitenciarului nr. 9, Pruncul al Departamentului Instituțiilor Penitenciare al Ministerului Justiției în temeiul ordinului nr. 421 din 13 mai 2012 al Ministrului Justiției, fiind, în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (2) Cod penal, persoană publică (f.d. 171 vol. I).

Din cele expuse supra, instanța de apel a specificat, că Doloșcan Iurie cunoștea cu certitudine care sunt obligațiile și drepturile colaboratorului din penitenciar prevăzute de art. 22 al Legii nr. 1036-XIII din 17 decembrie 1996 „*Cu privire la sistemul penitenciar*”.

Necătând la aceasta, Doloșcan Iurie a emis și semnat permisul nr. 14, prin care a acordat ilegal condamnatului Arend Thomas dreptul de a se deplasa în afara Penitenciarului nr. 9, Pruncul, fără escortă, deși cunoștea că deținutului respectiv îi este interzisă astfel de deplasare atât în baza prevederilor Codului de executare, cât și în baza hotărârii comisiei penitenciarului din 15 februarie 2012.

5. Inculpatul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea achitării.

În susținerea cerințelor, inculpatul a invocat dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, menționând că, instanțele de fond au luat în considerație și apreciate doar probele prezentate de acuzare, iar argumentele înaintate de apărare, au fost respinse, ignorând situația de fapt și argumentul principal al apărării *temeiul permisiunii condamnatului de a se deplasa în afara penitenciarului fără escortă este numai dispoziția scrisă a șefului penitenciarului coordonată cu conducerea Departamentului Instituțiilor Penitenciare*.

Instanțele de fond totalmente au ignorat faptul, că dreptul condamnaților se acordă numai în baza dispoziției, iar permisul de deplasare este doar un document de identitate în afara penitenciarului a condamnatului eliberat în baza deciziei adoptate.

Procesele-verbale privind consemnarea măsurilor speciale de investigații, de cercetare la fața locului, de examinare a unor documente, de ridicare și de percheziție nu demonstrează vinovăția lui Doloșcan Iurie, ci doar faptul acordării ilegale deținutului Arend Thomas a dreptului de a se deplasa în afara penitenciarului fără escortă, însă la acordarea acestui deținut a dreptului ilegal de a se deplasa în afara penitenciarului fără escortă Doloșcan Iurie nu are atribuție.

Deținutului Arend Thomas acest drept i-a fost acordat în perioada lunilor aprilie-mai 2012, atunci când Doloșcan Iurie nu era încadrat în Penitenciarul nr. 9 în funcția de șef adjunct, prin ordinul Ministrului Justiției nr. 421 el a fost reîncadrat la 13 septembrie 2012.

Lui Arend Thomas permisiunea i-a fost acordată în baza deciziei semnată de către șeful penitenciarului Tonu Victor și coordonată cu conducerea Departamentului Instituțiilor Penitenciare.

Deplasarea deținutului în afara penitenciarului fără escortă se acordă numai prin decizia șefului penitenciarului semnată de acesta și aprobată de conducerea Departamentului Instituțiilor Penitenciare și la reîncadrarea în funcția lui Doloșcan Iurie deținutul Arend Thomas deja se deplasa fără escortă.

Deplasarea fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului se acordă condamnatului prin dispoziția scrisă a șefului penitenciarului, situație susținută și de prevederile art. 235 al Statutului executării pedepsei de către condamnați.

În baza acestei decizii, condamnatului i se eliberează un permis, la care se atașează o fișă de control care se păstrează la punctul de control.

Astfel, recurentul susține, că la data reîncadrării în funcția de șef adjunct a lui Doloșcan Iurie deținutul Arend Thomas deja era deplasat în afara penitenciarului în baza dispoziției cu eliberarea permisului respectiv, acesta dimineața ieșea pe la punctul de control, iar seara se întorcea.

Recurentul a specificat, că numai șeful penitenciarului are așa împuterniciri, după ce deținutul e trecut prin comisia penitenciarului.

La dosarul penal sunt anexate documentele ce confirmă acordarea dreptului de a se deplasa fără escortă lui Arend Thomas până la încadrarea lui Doloșcan Iurie, și anume: extrasul din ordinul nr.136 din 30 mai 2012 cu privire la angajarea lui Arend Thomas în calitate de expeditor la SRL „Trans-express-Group” începând cu 25 mai 2012; cererea lui Arend Thomas pe numele șefului penitenciarului Tonu Victor de a se deplasa fără escortă; procesul-verbal nr. 6 al comisiei de educație din 11 aprilie 2012, prin care s-a decis de a prezenta comisiei penitenciarului pentru a-i permite dreptul de deplasare fără escortă lui Arend Thomas; normele de conduită semnate de către Arend Thomas prin care i-a fost permis deplasarea fără escortă din 31 mai 2012.

În ianuarie 2013 Doloșcan Iurie, în lipsa șefului penitenciarului a semnat un permis lui Arend Thomas, atunci când la începutul anului condamnaților li s-au schimbat permisele, însă un permis cu nr. 1, dar nu cu nr.14.

Semnând permisul nr. 1 în ianuarie 2013, Doloșcan Iurie nu a depășit atribuțiile de serviciu, deoarece nu el i-a acordat lui Arend Thomas dreptul de a se deplasa în afară penitenciarului fără escortă sau însoțire, chiar și contrar prevederilor art. 216 Cod de executare.

Permisul se eliberează numai după semnarea dispoziției, ca rezultat a permisiunii, ce în totalitate exclude vinovăția lui Doloșcan Iurie în acordarea ilegală lui Arend Thomas a dreptului deplasării fără escortă.

Conform procesului-verbal de examinare (f.d. 100, vol. I) a documentelor din 12 decembrie 2013 este menționat permisul nr. 14 pe numele lui Arend Thomas, însă la dosar este anexat un alt permis semnat de către Tonu Victor pentru anii 2013-2014, ca dovadă nu puteau figura două permise cu nr. 14, ce încă odată demonstrează că permisul semnat de către Doloșcan Iurie, în ianuarie 2013 a fost falsificat.

Doloșcan Iurie nu i-a permis deplasarea lui Arend Thomas în afară penitenciarului și nu putea face acest lucru, deoarece în virtutea obligațiilor de serviciu este doar prerogativa șefului penitenciarului.

Nevinovăția lui Doloșcan Iurie se confirmă și prin declarațiile martorilor Mihailenco Sergiu, Enache Iurie, Cubceac Nadejda, Cerevatov Ruslan și Guzun Ion, or, instanțele de fond au dat apreciere declarațiilor martorilor și inculpatului în defavoarea lui Doloșcan Iurie.

Instanța de apel a ignorat cele evidente, în principal faptul că numai în baza deciziei șefului penitenciarului coordonată cu conducerea Departamentului Instituțiilor Penitenciare se permite deplasarea fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului.

Lipsa la materialele dosarului a acestei decizii nu se poate pune la baza vinovăției lui Doloșcan Iurie, or, în viziunea recurentului această decizie care a dispărut necesita a fi găsită de către organul de urmărire penală, însă din materialele dosarului nu rezultă că s-au întreprins careva acțiuni.

6. Asupra recursului declarat de inculpat a depus referință procurorul, solicitând respingerea acestuia deoarece motivele invocate de recurent nu cad sub incidența temeiurilor de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Potrivit textului recursului declarat de inculpat se invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit

căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Aceste temeuri nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Din conținutul recursului rezultă că, inculpatul invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor și a vinovăției în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând subsidiar materialele dosarului, specifică că judecând apelul instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal.

Necătfînd la faptul că inculpatul vina nu a recunoscut, instanțele de fond corect a constatat, că vinovăția lui Doloșcan Iurie pe deplin a fost dovedită prin declarațiile martorilor Mihailenco Sergiu (f.d. 112, vol. II), Enache Iurie (f.d. 110, vol. II), Holmacovschi Oleg (f.d. 111, vol. II), Gubceac Nadejda (f.d. 104, vol. II), Cerevatov Ruslan (f.d. 107, vol. II), Gherman Serghei (f.d. 102, vol. II), Guzun Ion (f.d. 106, vol. II), Franc Ilarion (f.d. 109, vol. II); procesele-verbale privind consemnarea măsurilor speciale de investigații din 10, 12, 30 decembrie 2013 (f.d. 18, 21-22, 25-26, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10 decembrie 2013 (f.d. 40-41, vol. I); procesele-verbale de ridicare din 07, 13 februarie 2014, 10 decembrie 2014, 27 ianuarie 2015 (f.d. 51, 79, vol. I, 8, 15-16, vol. II); procesele-verbale de examinare din 28 noiembrie 2013, 10, 12 decembrie 2013, 07, 13 februarie 2014 și 28 ianuarie 2015 (f.d. 52, 80, 92, vol. I, 9-11, 17-23, vol. II); procesul-verbal de percheziție din 10 decembrie 2013 (f.d. 98-99, 100, vol. I); raportul de expertiză nr. 225 din 28 august 2014 (f.d. 186-193, vol. I).

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de fond incorect au apreciat probele punându-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului declarat, deoarece, ca probe acestea au fost colectate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțe în modul corespunzător.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, Colegiul penal amintește, că nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de

apel, corectitudinea condamnării inculpaților privind învinuirea imputată acestora prin rechizitoriu.

Mai mult, potrivit practicii constante a Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Titularul dreptului de recurs mai specifică în cererea înaintată și prevederile pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în viziunea căruia, în speță, nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate inculpatului prin rechizitoriu.

Prin „neîntrunirea elementelor infracțiunii”, se înțelege acele cazuri când s-a produs condamnarea unei persoane, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea), însă, în cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost admisă de instanța de apel, iar starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța nominalizată, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

Prin urmare, instanța de recurs statuează, că în speță, reieșind din acțiunile inculpatului raportate la probele acumulate, se dovedește indubitabil că Doloșcan Iurie prin acțiunile sale a încălcat prevederile imperative ce reglementează condițiile de detenție a persoanelor condamnate acesta permițând unei persoane condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave de a se deplasa fără escortă în afara instituției penitenciare pentru perioada 26 mai 2012-31 decembrie 2013, fiind afectate și interesele publice, inclusiv prin diminuarea încrederii societății în autoritățile publice.

Este de menționat și faptul că motivele expuse în recurs au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel pe deplin le-a examinat, apreciind toate probele din dosar în ansamblu și conform art. art. 414 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

O nouă reapreciere a probelor nu poate fi efectuată de către instanța de recurs, deoarece aceasta judecă numai temeiurile de drept.

Colegiul menționează că, la etapa recursului ordinar instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci verifică doar dacă s-au aplicat corect normele de drept la faptele constatate de prima instanță și, după caz, de instanța de apel.

Colegiul constată că erori de drept în speța nominalizată nu s-au stabilit, acțiunilor săvârșite de către Doloșcan Iurie le-a fost dată apreciere și încadrare juridică corectă, iar pedeapsa i-a fost stabilită cu respectarea prevederilor art. art. 7, 61, 75, Cod penal, fiindu-i aplicată o pedeapsă în limitele sancțiunii normelor penale în baza cărora a fost declarat vinovat, astfel temeiuri de a interveni în hotărârea judecătorească în această parte la fel nu s-au stabilit.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecării, nu au fost admise careva erori de drept de către instanța de apel, iar alegațiile recurentului în acest aspect sunt vădit neîntemeiate, neavând nici un suport

probator.

Pe cale de consecință, se reiterează, că instanța de apel la judecarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414-419 Cod de procedură penală, decizia de condamnare fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către titularul cererii de recurs.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de inculpatul *Doloșcan Iurie Ilie*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 iunie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev